

Busreis 30 mei 2013

Al dagen van tevoren hielden we de diverse weermannen in de gaten. Een reis in de regen stond niet op het programma. En toen we de laatste puntjes op de i zetten bleek een geldig identiteitsbewijs noodzakelijk. We hadden dat niet expliciet vermeld in de aankondiging. Een extra ronde langs de deelnemers bracht de oplossing en dus vragen van wat gaan we

doen. We hebben dat uitgesteld tot in de bus.

Donderdagmorgen waren we als eerste bij de Zonnebloem en amper stond de kassa klaar of daar kwamen de deelnemers. En ze waren er allemaal ,de laatste aanmelding als laatste. Uiteraard kwam de ook op tijd, met als chauffeur Willem. En dan denk ik direct aan Willempie.

We vertrekken en het weer is uitstekend, en Willem ontpopt zich als een uitstekende gids. En op zijn kenmerkende manier van spreken, een beetje traag, lootst hij ons, met wetenswaardigheden en anecdoten op een zeer onderhoudende manier door de binnenlanden van de Achterhoek en de Liemers naar Weeze (in Duitsland).

En zo komen we bij ons eerste reisdoel, het huidige vliegveld Weeze, Weeze airport.

Via smalle wegen en door afrasteringen ,langs bunkers ,kazernes en een toegangspoort duikt ineens een heus vliegveld op.

Onze begeleider ter plekke arriveert dan ook. Hij is tegelijk met ons vertrokken uit Maastricht. En als hij de bus betreedt en zich voorstelt voel je de zuidelijke warmte, en ook het Limburgs accent is aangenaam. Hij past direct bij de groep , hij heeft dan ook onze leeftijd.

Na een korte introductie gaan we via de vertrek/aankomsthal naar de kantine op de eerste verdieping. Een splinternieuw onderkomen ,dat gisteren voor het eerst in gebruik werd genomen. We genieten van de koffie ,het uitzicht, en van elkaar en het is goed. In een klein theaterzaaltje vertelt Aart ons over het vliegveld.

Toen de koude oorlog begon, begin jaren 50, werd Weeze uitgezocht als uitvalsbasis voor de luchtmacht om de vijand tegen te houden. Onze

Oosterburen kozen de Engelsen als bewoners van dit terrein. Dat toen de naam Laarbruch kreeg. Op een oppervlakte van 620 hectare heideland begonnen de werkzaamheden in 1953. Een vliegveld werd aangelegd met een start en landingsbaan van 3 kilometer. En er moesten 4 squadrons worden gelegerd met alle infrastructuur. Dit resulteerde in een stad met 5000 inwoners, met scholen ,kerken ,banken ,winkels ,ziekenhuis en onderhoudswerkplaatsen. Alles ingedeeld volgens de Engelse hiërarchie. Hoe lager de rang hoe kleiner de leefruimte. En om het herkenbaar te houden

werden de rangen in kleur ingedeeld.

De aanwezige vliegtuigen werden van brandstof voorzien via een speciaal aangelegde pijpleiding vanaf Rotterdam. Alle 64 vliegtuigen stonden in hangars, op 4 plaatsen verspreid over de basis. Twee toestellen startklaar, binnen 5 minuten in de lucht. Verder werd er een atoombunker gebouwd om ca.100 man technische dienst te herbergen, zodat de vliegtuigen altijd gebruikt konden worden. Deze mensen konden daar 3 weken verblijven. Verder lagen op strategische plaatsen alle soorten munitie, stonden er beveiligings posten en werd het terrein omzoomd met een hek. Om buitenstaanders daar ook te houden en inwonenden ook.

En om alles enigssinds te camoufleren is het hele terrein herplant. Van de eerdere heidevelden is maar weinig over.

In 1999 is de basis opgeheven. En met achterlating van een intact vliegveld werd er door investeerders gekeken naar voortzetting van dit complex als burgervliegveld. Na een aantal pogingen lukte dat in 2003. En onder de naam vliegveld Weeze ging de zaak van start. Succesvol. De potentie om zeker door te groeien is er, er zijn 7000 parkeerplaatsen, en tegenwoordig heet het Airport Weeze.

Na een korte rondrit, en een kijkje in de ABC bunker nemen we afscheid van de gids. Wij gaan nog eens naar de kantine voor een geweldige lunch. Voldaan sluiten we het eerste gedeelte van de reis af.

hartelijk ontvangen en verzocht de groep in twee gelijke delen te splitsen. En door twee deuren naar binnen te gaan. En wat schetst onze verbazing. We komen samen in hetzelfde zaaltje. Dicht bij elkaar wachten we af en consumeren de voorgezette koffie. Als versnapering worden eierschalen geserveerd met creme brulee.

Dat maakt de tongen echt los. Een verrassende binnenkomst is de in rode jas geklede Connie. De baas van de zaak legt uit dat we hier in een kippen gerelateerd bedrijf zijn. We maken advocaat, in vele soorten. En de hiervoor benodigde eieren halen we van onze kippen. Deze speciaal geselecteerde dieren worden goed verzorgd. En in ruil daarvoor

Drie kwartier later, na een autobaanrit, staan we voor Landhuis Aalshof. Nabij de plaats Haps. We worden

mogen ze blijven leven als ze maar voldoende eieren leggen. Ook een paar handzame aanwijzigingen. Als er nieuwe kippen bij een bestaand koppel moeten krijgen ze ruzie, het territorium afbakenen. Spuit alle kippen s'avonds in met een mengsel met azijn. Ze ruiken dan allen eender en de volgende morgen is het probleem verholpen. Het ontstaan van een ei duurt 23 uur. Als een kip een dubbele dooier legt, slaat ie een keer over, en doet dit maar een

keer. Het leggen gaat anderhalf jaar door en dan is de kip rijp voor de slacht.

En wij waren rijp voor een proeve van hun kunnen; maar liefst 4 soorten advocaat werden gepresenteerd , beoordeeld op smaak en kleur en er bleef niets staan.

In deze toestand besloten we deze presentatie met een wedstrijd eiertikken. Niet uit te leggen maar wel te doen en Jannie, net terug van vakantie, werd de winnaar: uiteraard verblijd met advocaat.

In de gezellige tuin maakten we het laatste uurtje van de reis op. Nog even shoppen ,kletsen ,in zon zitten en de terugreis ,stipt op tijd , kon beginnen.

Via de binnenlanden van Loenen, Klarenbeek, Wilp en Epsen arriveerden we 2uur later bij de Zonnebloem. Willem had zijn taak volbracht, op een zeer overtuigende ,grappige en solide wijze, waarvoor we hem in de bus hebben bedankt.

Ons restte nog een uitgebreid buffet ,dat net zo goed was als de complete reis. We hebben genoten, en iedereen kan hier met genoeg op terugkijken.

De reiscommissie bedankt iedereen voor het vertrouwen , gaat volgend jaar verder.

Bedankt: Anneke , Derk , Jan